

mini. Placuisse hoc quidem Romanis, ob multa loca, quae manifeste id probant, in libris nostris obuia, ^{a)} dubitari plane non potest. Quamuis autem omnino putem, non scienter Romanos dereliquisse aequitatis naturalis praecepta, sed vfos esse aliqua, licet falsa, philosophandi ratione, pro qua id subtiliter deducerent ex iuris & aequi principiis, ipsam tamen hanc rationem certe definire non ausim, quum nihil nobis de ea expositum relictum sit. Proferunt quidem Doctores varias rationes, ^{b)} quas quidem non ideo reiiciendas esse puto, quia aequitatem naturalem non probant, ab hac enim recesserunt Romani, ideoque caussa, ob quam ita definierunt genuina esse non potest, sed recipere illas non tantum dubito, quum quaestio facti sit, vtrum ita Romani philosophati sint, verum quoque vereor, ne affingantur illae Romanis tantum, quum eadem omnes quoque ad hereditatis petitionem applicari possint. Quare, si quid conicere licet, dici forte poterit, Romanis ideo placuisse, vt possessor fructus, quos bona fide consumsit, lucraretur, quia in rebus singularibus pretium non succederet in locum rei, ideoque dominus loco fructuum, quos consumserit bonae fidei possessor, pretium eorum repetere non posset. Certe haec ratio, quamuis probe intelligam, eam non

F omni

^{a)} Vid. §. 2. I. de offic. iud. §. 35.
I. de rer. diu. L. 4. §. 2. D. fn. regund.
L. 41. §. 1. D. de re iud. L. 22. C. de
rei vindic.

^{b)} Vid. e. g. EV. OTTONEM
ad §. 35. I. de rer. diu. n. 6.